

funne blive, at uægte Børn gif af med det Hele, saa at Enken og ægte Børn Intet fik. Det kunde dog ikke gaa an. Men paa den anden Side synes Udvalget, at naar det var et rigt Bo — naar Barnefaderen stod sig godt — selv om han efterlod sig Enke og Børn, var der, naar nu en Gang Principet om Afsetning er kommen ind i Loven, saaledes som Tilfældet er, ingen Grund til at modsætte sig, at der af et saadant rigt Bo blev taget saa Meget ud, at vedkommende uægte Børn blive opfostre indtil det 14de eller eventuelt til det 18de Aar; i det Tilfælde det ikke skete, saa vilde vedkommende Fattigkommune komme til at bidrage; men der er ikke nogen Grund til at lægge denne Byrde over paa Fattigkommunen, naar man har en anden Udvei. Vi have erkjendt den store Vanstuelighed ved at komme til Resultat, og vi ere da komne dertil ved at sige, at naar Boet har en bestemt Værdi, kunde Afsetning dertil finde Sted. Vi have sat det til 5,000 Kr., men vi have Alle i Udvalget været enige om, at hvis man her i Thinget skulde finde, at Summen burde sættes høiere, har vi ikke Noget imod at gaa ind derpaa. Meningen er kun, at der skal betales af Boet, naar det er et rigt Bo. Vi have ogsaa paa anden Maade søgt at vaage over, at Enken og de ægte Børn ikke skulle gaa tomhændede bort. Afsetning skulde ikke ske anderledes, end at de ægte Børn erholdt deres Arvepart, og naar der kun er Enke, saa maa der ikke afsættes Mere end en Hjerdebødel af Boets Nettomasse. Udvalget er som sagt kommen til det Resultat, at der er nogen Grund til ogsaa at afsætte Noget, naar der er Børn og Enke, men kun naar der i Virkeligheden er et Bo, hvor der er tilstrækkeligt. Det lod til efter den høitærede Justitsministers Uttringer sidste Gang, at han er en Modstander af dette Forslag. Udvalget vil naturligvis mellem anden og tredie Behandling tage Sagen under Overveielse, om det paa en eller anden Maade kunde ændre Forslaget. Udvalget vil overmaade gjerne have denne Lov frem; hvis den alene skulde strande paa det enkelte Punkt, saa kan jeg ikke tro Andet, end at Udvalgets Medlemmer og ogsaa Thingets Medlemmer ville lade dette Ændringsforslag falde. Det har imidlertid været os magtpaaliggende at stille det frem. Nu kan Folkethinget selv dømme i Sagen og udtale sin Mening, om det formener, der er noget Berettiget i, at vi ere fremkomne dermed. — Der er ogsaa et andet Ændringsforslag, som jeg vil berøre, nemlig det under Nr. 9. Der siger nemlig Flertallet, at lykkes det ikke at finde hans Opholdskommune, saa kunne

Bidragene fordres af hans Forsørgelseskommune, dog kun forsaavidt han maa antages at opholde sig her i Landet. Et Mindretal bestaaende af 4 Medlemmer vil nu have de sidste Ord „dog kun forsaavidt han maa antages at opholde sig her i Landet“ ud. Grunden, hvorfor Udvalget imidlertid har tilføiet disse Ord, er egentlig Omsorgen for Barnefaderens Forsørgelseskommune. Naar nemlig en saadan Barnefader tager til Amerika, eller et Sted, som ligger endnu længere borte, saa er det ikke muligt at faae at vide, om Manden er død eller levende, og hvis Barnefaderen er død, er det jo i en Del Tilfælde her i Lovudkastet saaledes, at Forsørgelsespligten for Barnefaderen uden Videre falder bort, og saa synes jeg ikke, at Byrden bør kastes over paa Barnefaderens Forsørgelseskommune, som den egentlig heller ikke tilkommer, og som ikke vil blive paalagt den i Tilfælde at Barnefaderen dør. Det er egentlig vore Grunde, hvorfor vi ikke ere gaaede med til Mindretallets Forslag. Vedtages Mindretallets Forslag, er jeg vis paa, at Følgen deraf vil blive, at Barnefaderens Forsørgelseskommune vil faae en stor Byrde. Som ærede Medlemmer ville vide, er det tidt Tilfælde, at en saadan Barnefader undrager sig Forpligtelsen til at svare sit Alimenterationsbidrag og ofte maaste af den Grund forlade Landet og gaar til Amerika. Som sagt, vore Motiver ere at drage Omsorg for, at Barnefaderens Forsørgelseskommune ikke skal faae Byrder i Tilfælde af, at Barnefaderen ikke er til Stede heri Landet. — Endnu er der et Forslag, jeg vil omtale, nemlig det, som er stillet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgtreds (Tang) angaaende, at Moderen skal være pligtig til at opgive Barnefaderens Navn, og Børnet skal have Ret til at vide sine Forældres Navn, hvad enten det er født paa Fødselsstiftelsen eller udenfor samme. Jeg skal ikke videre komme ind paa en Motivering deraf. Den har den høitærede Justitsminister taget sig af. Jeg vil blot præstere ikke alene for mig selv, men for alle de andre 7 Medlemmer af Udvalget mod, at vi, naar vi ikke have sluttet os til den Ændring, har har stillet, da skulle blive betragtede som Fjender af Sædeligheden. Som vi erindre, bad han alle Sædelighedens Venner om at stemme for det, og derfor vil jeg blot gjerne gjøre opmærksom paa, at naar vi ikke have sluttet os til det, ønske vi nødig at blive betragtede som Sædelighedens Fjender. Vi kunne navnlig af praktiske Grunde ikke inklade os paa dette Ændringsforslag, og vi have ogsaa ment, at vi i det Hele taget skulle være